

# Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Ι΄.



ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 4 ΤΟΥ ΤΡΥΓΗΤΗ 1912



ΑΡΙΘΜΟΣ 486

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ  
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ-  
ΨΥΧΑΡΗΣ

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ πρὸς τὸν κ. Πάλλη.  
Γ. ΚΑΜΠΥΣΗΣ. Τὸ δαχτυλίδι τῆς μάνας (συνέχεια).  
Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ. Τῆ νύχτα.  
Π. ΠΑΒΟΛΙΝΗΣ. Ἡ Βυζαντινὴ ἐποποιία τοῦ Διγενῆ Ἁ-  
κρίτα (τέλος).  
ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΤΗΣ. Ἀπὸ τὰ θεάτρα. (Μ. Μυρὰν—Τὸ Με-  
σολόγγι).  
ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ. Ἀπολλώνιον ἄσμα.  
Γ. ΣΤΑΥΡΙΔΑΚΗΣ. Ἐνα γράμμα.  
Α. ΤΡΑΝΟΣ. Ὁ Ψευτομοῦσης.  
ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΥΛΑΚΗΣ. Ὁ Βενιζέλος καὶ ἡ δημοτικιστι-  
κὴ ἰδεολογία (τέλος).  
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ. — Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ —  
Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

## Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ (\*) ΚΑΙ Η ΔΗΜΟΤΙΚΙΣΤΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ

Β'

Ὁ λαὸς τῆς Ἀττικοβοιωτίας ἔβγαλε τὸν κ. Βενιζέλο βουλευτὴ καὶ αὐτὸς, ἀφοῦ παραιτήθηκε ἀπὸ τὴν πολιτικὴν τῆς Κρήτης, ἦρθε εἰς τὴν Ἀθήναι μετὰ τὴν δριστηκὴν πᾶ ἀπόφαση νὰ πολιτευθῆ αὐτοῦ. Δὲ χρειάζεται νὰ πείσω κανένα πὼς ὁ κ. Βενιζέλος τῷθελε αὐτὸ μετὰ τὴν καρδιά του. Ὁ κ. Γρανίτσας μπορεῖ ἀξιόλογα νὰ φρονεῖ ἀντίθετα. Μὰ οὔτε καὶ ντροπὴ καμμιά φέρνει εἰς τὸν κ. Βενιζέλο ἐκεῖνος ὁ πόθος του. Πολιτικὸς φιλόδοξος καὶ φίλαρχος καθὼς αὐτὸς, εἶναι φυσικὸ νὰ θέλει νὰ μεγαλώσῃ τὴν δράση του εἰς πλατύτερον πολιτικὸν ὄριζοντα. Ἐπειτα ἡ ἐδῶ πολιτικὴ του θέση τελευταία δὲν εἶταν διόλου εὐχάριστη. Τὸ κρητικὸ ζήτημα τραβοῦσε εἰς μάκρος ἢ αἰσιοδοξία του ἔτρωγε χτύπους κάθε φορὰ πού ἡ Τουρκία εὗρισκε περίστασι νὰ δημιουργήσῃ ζήτημα· τὸ μέγα σφάλμα του νὰ ἐπιδιώξῃ νὰ κυβερνήσῃ τὸν τόπον μετὰ ἀποκλειστικῶς δική του κυβέρνησι, κάνοντας ἀδαρὰ ἄλλων τῶν ὡραίων πολιτικῶν ἀρ-

χῶν, πού εἶχε κηρύξῃ τὸν καιρὸ πού τὸν πλεμένησε ὁ Πρίγκηπας· ὅλα αὐτὰ εἶχαν ἐξασθενήσει τὸ πολιτικὸ του κῦρος, ὥστε καὶ οἱ στενότεροι πολιτικοὶ φίλοι του, πού ἄλλοτε κυριολεκτικῶς τὸν ἐλάτρευαν σὰν εἰδωλο, τώρα τοῦ πῆραν τόσο τὸν ἀέρα, ὥστε ἐμπαιναν μετὰ τὴν βία εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ σπιτιοῦ του, τὴν ὥραν πού ἠσύχαζε, καὶ ἐπαιρναν διορισμοὺς καὶ ἄλλα ρουσφέτια.

Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι, τουλάχιστον εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν ἢ πρότασιν νὰ πολιτευθῆ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔδειξε σοβαροὺς δισταγμοὺς, γιατί, καθὼς ἔλεγε, δὲν ἐγνώριζε οὔτε τὰ πράγματα οὔτε τὰ πρόσωπα. Ἐτρόμαξε γιὰ μιὰ τέτοια ἀπόφαση. Πὼς μποροῦσε νὰ ξέρει ἂν ἡ θέλησις τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ νὰ ἀνορθωθῆ πολιτικῶς εἶταν ὠριμὴ, εἶταν πραγματικὴ;

Ἐτρόμαξε, αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδισε μόλις πάτησε εἰς τὴν Ἀθήναι νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸν ἐξώστην τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου ἐκεῖνο τὸν πολιτικὸν λόγον καὶ ἀντὶ νὰ μιλήσῃ μετὰ φρόνησιν, μετὰ ἐγκράτειαν, μετὰ αὐστηρὴν ἐπιφύλαξιν καὶ μετὰ σοβαρὴν συναίσθησιν πολιτικῆς εὐθύνης, ἐγέμισε μετὰ αἰσιοδοξῶν λόγια τὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος καὶ ἔταξε εἰς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν χρυσὸν αἶωνα. (\*) Καὶ ἔκανε ταχυδακτυλουργικὸ ἀνακάτωμα μπουρζουαζικῆς καὶ σοσιαλιστικῆς πολιτικῆς καὶ δὲν ἄφισε κανένα, ἀπὸ τὸ Βασιλεῖον ὡς τὸν τελευταῖον πολίτην, παραπονεμένο.

Καὶ ρωτῶ. Πού τὴ βρήκε, πού τὴ στήριξε πάλιν τότε τὴ μεγάλη καὶ ἀνεπιφύλακτὴ ἐκεῖνη αἰσιοδοξία; Μήπως εἶχε σαυτὸ τὸ μεταξὺ μελετήσῃ τὰ ἑλληνικὰ πράγματα; Μήπως εἶχε γνωρίσῃ τὰ πρόσωπα; Ἡ μήπως ἤθελε νὰ σαγηνέψῃ τὰ πλήθη καὶ νὰ τὰ καλοπιάσῃ, βεβαιώνοντας τα πὼς ἔλη ἡ Ἑλλαδικὴ κακομοιρὴ ἀφείλεται εἰς τοὺς πολιτικούς των καὶ μόνο σ' αὐτούς, πὼς αὐτὸς θὰ ἀναγεννήσῃ τὴν Ἑλλάδα καὶ πὼς δὲν εἶχε καμμιά ἀμφιβολία πὼς θὰ τὸ κατορθώσῃ;

Ἐρχεται ἡ διπλὴ Βουλὴ, γίνεται Πρωθυπουργός, μπαίνει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κράτους, παρακολουθεῖ ἀπὸ τὸ κέντρο τὴν κοινοβουλευτικὴν διανοητικὴν καὶ ἠθικὴν τῶν παλιῶν καὶ τῶν νέων ἀντρῶν, διαλύει τὴν Βουλὴν, κάνει ἐκλογάς, δίνει ξανά μεγάλας ὑποσχέσεις πὼς θὰ κάνει καὶ θὰ δείξῃ, βγάζει γραμμὴν ἄλλοις τοῦ δικοῦ του καὶ μόνο μέσα εἰς τὴν Συνέλευσιν, ἂν πιστέψομε τὸν κ. Γρανίτσαν, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ κοπανίστῃ πὼς δὲν ἔχει ἀνθρώπους καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ χεῖ κάψῃ τὰ πρακτικὰ τῶν δύο ἄλλων συντακτικῶν συνεδρίων γιὰ νὰ κόψῃ τὴν πηγὴν τῆς λογοκοπίας. Τότε μόνο! Καὶ ὅμως, δὲν κάνομε, πιστεύω, λάθος,

(\*) Σημειῶνω ὅτι εἰς τὸ ζήτημα τοῦ χαρακτήρου τῆς διπλῆς Βουλῆς ἔδειξε πολιτικὴν εὐκρίνεια καὶ θάρρος γνώμης.

(\*) Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐπισημασμένου φύλλου.